

**FRAMSELD REGLUGERÐ FRAMKVÆMDASTJÓRNARINNAR
(ESB) 2017/180****2020/EES/50/45****frá 24. október 2016****um viðbætur við tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2013/36/ESB að því er varðar tæknilega eftirlitsstaðla fyrir viðmiðunarmatsstaðla eignasafns og málsmeðferðir við miðlun á mati (*)**

FRAMKVÆMDASTJÓRN EVRÓPUSAMBANDSINS HEFUR,

með hliðsjón af sáttmálanum um starfshætti Evrópusambandsins,

með hliðsjón af tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2013/36/ESB frá 26. júní 2013 um aðgang að starfsemi lánastofnana og varfærnieftirlit með lánastofnunum og verðbréfafyrirtækjum, um breytingu á tilskipun 2002/87/EB og um niðurfellingu á tilskipunum 2006/48/EB og 2006/49/EB ⁽¹⁾, einkum þriðju undirgrein 7. mgr. 78. gr.,*og að teknu tilliti til eftirfarandi:*

- 1) Nauðsynlegt er að mæla fyrir um staðla fyrir mat lögbærra yfirvalda á innri aðferðum sem stofnanir hafa tekið upp við útreikning á kröfum vegna eiginfjárgrunns og setja fram nákvæmar reglur að því er varðar málsmeðferðarreglur fyrir miðlun þessara mata á milli lögbærra yfirvalda sem falið er að vakta umfang fjárhæða áhættuveginna áhættuskuldbindinga eða kröfur vegna eiginfjárgrunns stofnana sem hafa heimild til að nota innri aðferðir fyrir útreikning á þessum fjárhæðum eða kröfum vegna eiginfjárgrunns.
- 2) Matið á gæðum þróaðra aðferða stofnana gerir kleift að bera saman innri aðferðir á vettvangi Sambandsins, þar sem Evrópska bankaeftirlitsstofnunin (EBA) aðstoðar lögbær yfirvöld við mat þeirra á mögulegu vanmati á kröfum vegna eiginfjárgrunns. Málsmeðferðarreglurnar fyrir miðlun matanna ættu að innihalda viðeigandi ákvæði um tímasetningu á miðlun þeirra til viðkomandi lögbærra yfirvalda og Evrópsku bankaeftirlitsstofnunarinnar.
- 3) Lögbær yfirvöld sem bera ábyrgð á eftirliti með stofnunum, sem tilheyra samstæðu sem fellur undir samstæðueftirlit, hafa lögmætra hagsmuna að gæta varðandi gæði innri aðferða sem þessar stofnanir nota, þar sem þau leggja sitt af mörkum til sameiginlegrar ákvörðunar um samþykki á innri aðferðunum skv. 20. gr. reglugerðar Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 575/2013 ⁽²⁾. Í málsmeðferðarreglunum um miðlun matanna, sem gerð eru í samræmi við 3. mgr. 78. gr. tilskipunar 2013/36/ESB, ætti einnig að tilgreina hvernig almennar skuldbindingar um samvinnu og upplýsingaskipti innan samstarfshópa gilda í tilteknu samhengi með setningu viðmiðunarmarkanna.
- 4) Til að tryggja að mötunum sem gerð eru í samræmi við 3. mgr. 78. gr. tilskipunar 2013/36/ESB sé miðlað á skilvirkan og hagkvæman hátt ættu lögbær yfirvöld að birta mat sitt eða sjónarmið varðandi umfang mögulegs vanmats á kröfum vegna eiginfjárgrunns sem stafar af innri aðferðum sem notaðar eru af stofnunum og röksemdafærslunni að baki niðurstöðunum í mati lögbærra yfirvalda. Þar að auki skipta raunverulegar eða fyrirsjáanlegar aðgerðir lögbærra yfirvalda til úrbóta, í samræmi við 4. mgr. 78. gr. þeirrar tilskipunar, einnig máli fyrir öll önnur lögbær yfirvöld sem bera ábyrgð á eftirliti með stofnunum, sem tilheyra samstæðu sem fellur undir samstæðueftirlit, þar sem þau hafa

(*) Þessi ESB-gerð birtist í Stjtið. ESB L 29, 3.2.2017, bls. 1. Hennar var getið í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 82/2019 frá 29. mars 2019 um breytingu á IX. viðauka (Fjármálaþjónusta) við EES-samninginn, sjá EES-viðbæti við *Stjórnartíðindi Evrópusambandsins* nr. 44, 2.7.2020, bls. 71.

(1) Stjtið. ESB L 176, 27.6.2013, bls. 338.

(2) Reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 575/2013 frá 26. júní 2013 um varfærniskröfur að því er varðar lánastofnanir og verðbréfafyrirtæki og um breytingu á reglugerð (ESB) nr. 648/2012 (Stjtið. ESB L 176, 27.6.2013, bls. 1).

lögmætra hagsmuna að gæta af áframhaldandi gæðum innri aðferðar sem þessar stofnanir nota. Enn fremur ættu raunverulegar eða fyrirhugaðar aðgerðir lögbærra yfirvalda til úrbóta einnig að vera tilkynntar Evrópsku bankaeftirlitsstofnuninni, í samræmi við 1. mgr. 107. gr. þeirrar tilskipunar, þar sem þær eru nauðsynlegar fyrir Evrópsku bankaeftirlitsstofnunina til að hún geti sinnt verkefnum sínum.

- 5) Skýrsla Evrópsku bankaeftirlitsstofnunarinnar, sem er ætlað að aðstoða lögbær yfirvöld við mat þeirra á gæðum innri aðferða, er hornsteinn við setningu viðmiðunarmarkanna, að því gefnu að slík skýrsla innihaldi niðurstöðurnar af samanburðinum á viðkomandi stofnunum við sambærilegar stofnanir á vettvangi Sambandsins. Upplýsingarnar í skýrslu Evrópsku bankaeftirlitsstofnunarinnar ættu því að mynda grunninn fyrir ákvörðun lögbærra yfirvalda um hvaða fyrirtækjum og eignasöfnum ætti að „veita sérstaka athygli“ eins og krafist er í fyrstu undirgrein 3. mgr. 78. gr. tilskipunar 2013/36/ESB.
- 6) Niðurstöðurnar úr matinu á gæðum innri aðferða eru háðar gæðum gagnanna sem viðkomandi stofnanir tilkynna samkvæmt framkvæmdarreglugerð framkvæmdastjórnarinnar (ESB) 2016/2070 ⁽¹⁾, sem einnig þurfa að vera samkvæm og samanburðarhæf. Lögbær yfirvöld ættu þess vegna að vera krafín um að staðfesta að stofnanir beiti þeirri framkvæmdarreglugerð rétt, einkum að því er varðar notkunina á valkostinum sem tiltækur er stofnunum að tilkynna ekki um tiltekin stök eignasöfn.
- 7) Þegar lögbær yfirvöld reikna út viðmiðunarmörk sem byggð eru á staðalaðferðinni ætti af varfærniástæðum að aðlaga kröfurnar vegna eiginfjárgrunns fyrir útlánaáættu sem leiðir af notkuninni á staðalaðferðinni. Þessa aðlögun ætti að fastsetja á því stigi sem beitt er við útreikninginn á umbreytingarákvæði Basel I lágmarksins, byggðu á 500. gr. reglugerðar (ESB) nr. 575/2013.
- 8) Ekki er talið viðeigandi sem stendur að reikna út viðmiðunarmörk byggð á staðalaðferðinni ef um er að ræða markaðsáættu, þar sem þau geta leitt til röskunar. Vegna þess hve aðferðafræðin sem notuð er við útreikning á kröfum vegna eiginfjárgrunns samkvæmt staðalaðferðum og innri aðferðum er ólík, sem aðallega stafar af miklum mun í samsöfnun eða fjölpættingu einstakra staðna, gæfi samanburður á þessum mælistikum markaðsáættu fyrir lítil eignasöfn ekki marktæka vísbendingu um mögulegt vanmat á kröfunum vegna eiginfjárgrunns. Þegar útreikningar staðalaðferðar eru teknir til athugunar í matinu á útlánaáættulíkönunum, ættu þeir eingöngu að vera ætlaðir sem viðmiðunarmörk fyrir mat, fremur en lágmark.
- 9) Þegar heildargæði innri aðferða stofnunar eru metin og breytileikastigið í tilteknum aðferðum skoðað ættu lögbær yfirvöld ekki að horfa eingöngu á niðurstöðurnar heldur leitast við að ákvarða meginorsakirnar að baki breytileikanum og draga ályktanir út frá mismunandi líkansaðferðum. Lögbær yfirvöld ættu þess vegna að vera krafín um að taka tillit til niðurstaðna úr öðrum vágildisútreikningum (VaR) og álagsvágildisútreikningum (sVaR), byggðum á rekstrar-tímaröðum.
- 10) Að því gefnu að hlutverk lögbærra yfirvalda í rannsókn og staðfestingu á gæðum innri aðferða er grundvallarþáttur, auk upplýsinganna sem stofnanir tilkynna í samræmi við framkvæmdarreglugerð (ESB) 2016/2070, ættu lögbær yfirvöld að nota valdheimildir sínar, sem þau hafa samkvæmt reglugerð (ESB) nr. 575/2013, til að samþykkja og endurskoða innri aðferðir, á fyrirbyggjandi hátt, með því að leita eftir frekari upplýsingum sem geta verið gagnlegar fyrir áframhaldandi mat þeirra á gæðum innri aðferða.
- 11) Fyrir mat á markaðsáættu er nú þegar krafist að daglega sé gerð afturvirk prófun, sem byggji bæði á hugsanlegum og raunverulegum breytingum á verðmæti eignasafnsins, fyrir stöður í öllu eignasafninu við lok dags, eins og sett er fram í 3. mgr. 366. gr. reglugerðar (ESB) nr. 575/2013. Tilkynna skal fjölda framúrkeyrslna til lögbærra yfirvalda og nota reglulega til að meta frammistöðu líkansins og til að ákvarða viðbótarstuðla fyrir reglugerðarbundnu vágildis- og álagsvágildismargfaldarana. Til samræmis við það ætti hvorki að beita né meta afturvirk próf til viðbótar fyrir eignasöfnin sem varða innri aðferðir vegna markaðsáættu.
- 12) Sú staðreynd að niðurstaðan af setningu viðmiðunarmarkanna fyrir sérhvert eignasafn er ýrasta gildi eða er auðkennd í skýrslu Evrópsku bankaeftirlitsstofnunarinnar að skuli endurskoðuð af lögbærum yfirvöldum, ætti ekki nauðsynlega að þýða að líkanið sem stofnunin notar sé ófullkomið eða rangt. Í þessu tilliti ættu mötin sem lögbær yfirvöld gera að vera

⁽¹⁾ Framkvæmdarreglugerð framkvæmdastjórnarinnar (ESB) 2016/2070 frá 14. september 2016 um tæknilega framkvæmdarstaðla fyrir sniðmát, skilgreiningar og upplýsingatæknilausnir sem stofnanir eiga að notast við skýrslugjöf til Evrópsku bankaeftirlitsstofnunarinnar og lögbærra yfirvalda í samræmi við 2. mgr. 78. gr. tilskipunar Evrópuþingsins og ráðsins 2013/36/ESB (Stjtið. ESB L 328, 2.12.2016, bls. 1)

notuð sem verkfæri til að öðlast dýpri þekkingu á líkönum stofnana og forsendum fyrir þeim. Auk þess ætti greiningin á mögulegum mun á kröfum vegna eiginfjárgrunns fyrir útlánaáhættu sem stofnanirnar tilkynna, samkvæmt framkvæmdarreglugerð (ESB) 2016/2070, og kröfum vegna eiginfjárgrunns fyrir útlánaáhættu sem leiðir af notkun áhættubreyta sem byggja á niðurstöðum úr sögulegri greiningu áhættumælikvarða (e. „outturns“) að vera notuð af lögbærum yfirvöldum sem staðgengilsvísibending um umtalsvert og kerfisbundið vanmat á kröfunum vegna eiginfjárgrunns, en ætti aldrei að koma í staðinn fyrir viðhlítandi sannreyningu á þeirri innri aðferð.

- 13) Með notkun á niðurstöðum viðmiðunarmarkanna ættu lögbær yfirvöld að taka til skoðunar mögulegar takmarkanir í gögnunum og vísa til þess í mati sínu eftir því sem við á. Viðbótarmælistikur sem eru byggðar á niðurstöðum úr sögulegri greiningu áhættumælikvarða ættu að vera reiknaðar út af Evrópsku bankaeftirlitsstofnuninni á grundvelli upplýsinga sem safnað er og sem munu styrkja greininguna enn frekar. Að því gefnu að kröfur vegna eiginfjárgrunns sem settar eru fram í markaðsáættulíkönunum séu háðar eignasafni og ekki er gagnrýnislaust hægt að yfirfæra sérhverja niðurstöðu sem fengin er á aðgreindu stigi yfir á raunveruleg eignasöfn í eigu stofnana ætti, að sama skapi, að taka öllum bráðabirgðaniðurstöðum sem byggja eingöngu á stigi heildarfjármagns, sem leitt er af samanteknum eignasöfnum, af tilhlýðilegri varúð. Þegar niðurstöðurnar sem fást eru metnar ættu lögbær yfirvöld að hafa í huga að jafnvel samantekin eignasöfn, sem samanstanda af flestum gerningunum, koma alltaf til með að vera mjög ólík raunverulegu eignasafni með tilliti til stærðar og samsetningar. Auk þess eru niðurstöðurnar hugsanlega ekki samanburðarhæfar í öllum tilvikum, þar sem flestar stofnanir eru ekki í stakk búnað til að reikna með líkani öll ósamantekin eignasöfn. Enn fremur ætti að hafa í huga að gögnin munu ekki endurspegla allar aðgerðir sem hafa áhrif á eiginfjárgrunn, eins og takmarkanir á ávinning af fjölpættingu eða eiginfjárgrunnsviðbætur sem innleiddar eru til að bregðast við þekktum annmörkum líkans eða vegna áhættuþátta sem vanta.
- 14) Þessi reglugerð byggir á frumvarpi að tæknilegum eftirlitsstöðlum sem Evrópska bankaeftirlitsstofnunin hefur lagt fyrir framkvæmdastjórnina.
- 15) Evrópska bankaeftirlitsstofnunin hefur haft opið samráð við almenning um frumvarpið að tæknilegum eftirlitsstöðlum sem þessi reglugerð byggir á, greint mögulegan tengdan kostnað og ávinning og óskað eftir álit hagsmunahópsins um bankastarfsemi sem komið var á fót í samræmi við 37. gr. reglugerðar Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 1093/2010 ⁽¹⁾.

SAMÞYKKT REGLUGERÐ ÞESSA:

1. gr.

Málsmeðferðarreglur fyrir miðlun á mötum

1. Lögbær yfirvöld sem framkvæma árleg möt á gæðum innri aðferða stofnana, í samræmi við 3. mgr. 78. gr. tilskipunar 2013/36/ESB, skulu deila þessum mötum með öllum öðrum viðkomandi lögbærum yfirvöldum og Evrópsku bankaeftirlitsstofnuninni (EBA) innan þriggja mánaða frá dreifingu skýrslunnar sem Evrópska bankaeftirlitsstofnunin leggur fram og sem um getur í annarri undirgrein 3. mgr. 78. gr. þeirrar tilskipunar.
2. Við móttöku matanna sem um getur í 1. mgr. skal Evrópska bankaeftirlitsstofnunin deila þeim með viðkomandi lögbærum yfirvöldum sem ábyrg eru fyrir eftirliti með stofnunum sem tilheyra samstæðu sem fellur undir samstæðueftirlit, hafi lögbæru yfirvöldin sem undirbjuggu þessi möt ekki þegar gert það.

2. gr.

Málsmeðferðarreglur fyrir deilingu upplýsinga til annarra lögbærra yfirvalda og Evrópsku bankaeftirlitsstofnunarinnar (EBA)

Þegar mötum sem gerð eru í samræmi við 3. mgr. 78. gr. tilskipunar 2013/36/ESB er deilt skulu lögbær yfirvöld veita eftirfarandi upplýsingar:

- a) niðurstöðurnar og grunnforsendurnar í mati þeirra, byggðum á beitingu matsstaðlanna sem um getur í 3. til 11. gr.,

⁽¹⁾ Reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 1093/2010 frá 24. nóvember 2010 um að koma á fót evrópskri eftirlitsstofnun (Evrópska bankaeftirlitsstofnunin), um breytingu á ákvörðun nr. 716/2009/EB og niðurfellingu ákvörðunar framkvæmdastjórnarinnar 2009/78/EB (Stj. 10. ESB L 331, 15.12.2010, bls. 12).

- b) álit þeirra á mögulegu vanmati á kröfum vegna eiginfjárgrunns sem stafar af innri aðferðum sem stofnanir nota.

3. gr.

Yfirlit

1. Þegar matið sem um getur í fyrstu undirgrein 3. mgr. 78. gr. tilskipunar 2013/36/ESB er framkvæmt skulu lögbær yfirvöld tilgreina þær innri aðferðir sem meta þarf sérstaklega þannig að það sé í réttu hlutfalli við eðli, umfang og flækjustig áhættu sem innbyggð er í viðskiptalíkanið, sem og mikilvægi eignasafnanna, sem tekin eru með í framkvæmdarreglugerð (ESB) 2016/2070, fyrir stofnunina í tengslum við áhættusnið stofnunarinnar. Þau skulu einnig taka tillit til greininganna í skýrslu Evrópsku bankaeftirlitsstofnunarinnar, sem um getur í annarri undirgrein 3. mgr. 78. gr. tilskipunar 2013/36/ESB, á eftirfarandi hátt:

- a) þau skulu meðhöndla gildi sem leiða af útreikningum líkans, sem í skýrslu Evrópsku bankaeftirlitsstofnunarinnar eru talin ýtrustu gildi, sem vísbendingu um veruleg frávik að því er varðar kröfurnar vegna eiginfjárgrunns, í samræmi við fyrstu undirgrein 3. mgr. 78. gr. tilskipunar 2013/36/ESB,
- b) þau skulu meðhöndla gildi úr líkansútreikningunum og staðalfrávik þessara gilda fyrir áhættuskuldbindingar í sama viðmiðunareignasafni eða svipuðum viðmiðunareignasöfnum, sem tilgreind eru í skýrslu Evrópsku bankaeftirlitsstofnunarinnar, sem bráðabirgðavísbendingu um verulegan mismun og, eftir því sem við á, lítinn eða mikinn fjölbreytileika í kröfum vegna eiginfjárgrunns, í samræmi við fyrstu undirgrein 3. mgr. 78. gr. tilskipunar 2013/36/ESB,
- c) þau skulu meðhöndla mögulegan mismun, sem reiknaður er út í samræmi við 4. gr. þessarar reglugerðar, sem bráðabirgðavísbendingu um verulegt og kerfisbundið vanmat á kröfum vegna eiginfjárgrunns, í samræmi við fyrstu undirgrein 3. mgr. 78. gr. tilskipunar 2013/36/ESB,
- d) þau skulu meðhöndla mögulegan mismun á áætluðum áhættubreytum, sem stofnanirnar tilkynna samkvæmt framkvæmdarreglugerð (ESB) 2016/2070, og áhættubreytum sem byggðar eru á niðurstöðum úr sögulegri greiningu áhættumælikvarða, sem stofnanirnar tilkynna í samræmi við þá framkvæmdarreglugerð, sem bráðabirgðavísbendingu um verulegan mismun á kröfum vegna eiginfjárgrunns, í samræmi við fyrstu undirgrein 3. mgr. 78. gr. tilskipunar 2013/36/ESB,
- e) þau skulu meðhöndla mögulegan mismun á kröfum vegna eiginfjárgrunns fyrir útlánaáhættu, sem stofnanirnar tilkynna samkvæmt framkvæmdarreglugerð (ESB) 2016/2070, og kröfum vegna eiginfjárgrunns fyrir útlánaáhættu sem stafa af notkun stofnunarinnar á niðurstöðum sem byggðar eru á sögulegri greiningu áhættumælikvarða í samræmi við þá framkvæmdarreglugerð eða sem Evrópska bankaeftirlitsstofnunin hefur reiknað út í skýrslu sinni, sem um getur í annarri undirgrein 3. mgr. 78. gr. tilskipunar 2013/36/ESB, sem bráðabirgðavísbendingu um verulegt og kerfisbundið vanmat á kröfum vegna eiginfjárgrunns, í samræmi við fyrstu undirgrein 3. mgr. 78. gr. þeirrar tilskipunar. Þegar skýrslan sem Evrópska bankaeftirlitsstofnunin leggur fram er notuð, geta lögbær yfirvöld tekið til athugunar mögulegar takmarkanir í gögnunum og vísað til þess í mati sínu eftir því sem við á.

2. Þegar matið sem um getur í 1. mgr. þessarar greinar er framkvæmt skulu lögbær yfirvöld beita matsstöðlunum sem um getur í 6. til 11. gr.

4. gr.

Útreikningur á mögulegum mismun vegna útlánaáhættu með notkun staðalaðferðarinnar

1. Lögbær yfirvöld skulu reikna út mögulegan mismun, sem um getur í c-lið 1. mgr. 3. gr., með því að draga kröfurnar vegna eiginfjárgrunns fyrir útlánaáhættu, sem stofnanir tilkynna samkvæmt framkvæmdarreglugerð (ESB) 2016/2070, frá kröfunum vegna eiginfjárgrunns fyrir útlánaáhættu sem leiða af beitingu staðalaðferðarinnar. Auk þess skulu þau reikna út viðmiðunartölfræði varðandi þennan mismun á eftirfarandi hátt:

- a) fyrir eignasöfn með lága vanskilaáhættu (e. *low-default portfolios* (LDP)), á stigi eignasafnsins að undanskildum áhættuskuldbindingum gagnvart ríkisstjórn og seðlabanka aðildarríkja sem tilgreindar eru og fjármagnaðar í heimagjaldmiðlinum eins og um getur í 4. mgr. 114. gr. reglugerðar (ESB) nr. 575/2013,
- b) fyrir eignasöfn með háa vanskilaáhættu (HDP), á stigi eignasafnsins.

2. Fyrir útreikning viðmiðunartölfræði sem um getur í 1. mgr. þessarar greinar skulu lögbær yfirvöld nota kröfurnar vegna eiginfjárgrunns fyrir útlánaáhættu aðlagðar að stiginu sem beitt er við útreikninginn á umbreytingarákvæði Basel I lágmarksins, skv. 500. gr. reglugerðar (ESB) nr. 575/2013.

5. gr.

Útreikningur á mögulegum mismun vegna útlánaáhættu með notkun niðurstaðna sem byggja á sögulegri greiningu áhættumælikvarða (e. „outturns“)

Að því er varðar d- og e-liði 1. mgr. 3. gr. skulu lögbær yfirvöld nota niðurstöður sem byggðar eru á sögulegri greiningu áhættumælikvarða úr bæði eins árs og fimm ára meðaltölum fyrir útreikning á mismuninum.

6. gr.

Matsstaðlar

1. Þegar matið sem um getur í 1. mgr. 3. gr. þessarar reglugerðar er framkvæmt skulu lögbær yfirvöld meta reglufylgni stofnananna við kröfurnar í framkvæmdarreglugerð (ESB) 2016/2070, svo fremi stofnanirnar hafi nýtt valkostinn í 2. mgr. 3. gr. þeirrar framkvæmdarreglugerðar til að leggja fram takmarkaðri gagnaskil samkvæmt þeirri framkvæmdarreglugerð. Lögbær yfirvöld skulu gera það með því að staðfesta grunnforsendurnar og rökstuðninginn að baki hvers konar takmörkunum í gagnaskilunum sem þessar stofnanir hafa lagt fram samkvæmt þeirri framkvæmdarreglugerð.

2. Þegar matið sem um getur í 1. mgr. 3. gr. er framkvæmt skulu lögbær yfirvöld rannsaka ástæðurnar fyrir verulegu og kerfisbundnu vanmati og fyrir miklum eða litlum fjölbreytileika í kröfunum vegna eiginfjárgrunns sem um getur í þeirri málsgrein, á eftirfarandi hátt:

- a) fyrir mót sem varða útlánaáhættuaðferðir, með því að nota staðlana sem um getur í 7. og 8. gr.,
- b) fyrir mót sem varða markaðsáhættuaðferðir, með því að nota staðlana sem um getur í 9. til 11. gr.

7. gr.

Almennir matsstaðlar fyrir innri aðferðir vegna útlánaáhættu

1. Þegar mat sem um getur í 1. mgr. 3. gr. sem varðar útlánaáhættuaðferðir er framkvæmt skulu lögbær yfirvöld nota a.m.k. upplýsingarnar um innri aðferðir sem beitt er á viðmiðunareignasöfnin vegna eftirlits, sem er að finna í eftirfarandi gögnum, þar sem við á:

- a) skýrslu Evrópsku bankaeftirlitsstofnunarinnar, sem um getur í annarri undirgrein 3. mgr. 78. gr. tilskipunar 2013/36/ESB,
- b) reglulegum fullgildingarskýrslum stofnunarinnar,
- c) skjalahaldi líkans, þ.m.t. handbókum, þróunar- og kvörðunarskjölun líkansins og aðferðafræðinni fyrir innri aðferðum,
- d) skýrslum varðandi vettvangsheimsóknir.

2. Þegar mat sem um getur í 1. mgr. 3. gr. sem varðar útlánaáhættuaðferðir er framkvæmt skulu lögbær yfirvöld taka tillit til eftirfarandi þátta, þar sem við á:

- a) hvort stofnunin noti eigin mót á tapi að gefnum vanefndum (LGD) og breytistuðla, í samræmi við 143. gr. reglugerðar (ESB) nr. 575/2013,
- b) notkunarviðs líkansins og þess að viðmiðunareignasöfnin séu dæmigerð,

- c) lykileinkenna líkananna, t.d. greinarmunar á milli líkana sem eru þróuð og kvörðuð miðlægt á samstæðustigi (heildrænt) og líkana sem eru þróuð og kvörðuð einvörðungu innan lögsögu gistiríkis (staðbundið), milli líkana sem eru keypt og eigin líkana stofnunar, milli líkana sem eru þróuð og kvörðuð með notkun innri gagna og líkana sem eru þróuð og kvörðuð með notkun ytri gagna,
- d) dagsetningarinnar þegar líkan er samþykkt og dagsetningarinnar þegar líkan er þróað,
- e) samanburðarinn á forspáðu og framkomnu vanskilahlutfalli yfir viðeigandi tímabil,
- f) samanburðarinn á forspáðu tapi að gefnum vanefndum í efnahagssamdrætti við framkomið tap að gefnum vanefndum,
- g) samanburðarinn á áætluðum og framkomnum áhættuskuldbindingum í vanskilum,
- h) lengdarinnar á tímaröðunum sem notaðar eru og, eftir því sem við á, innfellingarinnar á erfiðleikaárum eða eðlis og mikilvægis sérhverrar aðlögunar til að ná yfir efnahagssamdráttarástand og viðbóta á íhaldssömum vikmörkum í kvörðun líkansins,
- i) nýlegra breytinga í samsetningu eignasafns stofnunarinnar sem innri aðferð er beitt á,
- j) rekstrarhagfræðilegra og þjóðhagslegra aðstæðna fyrir eignasafn stofnunarinnar, áhættu- og starfsstefnu sem og innri ferla, eins og endurheimtarferla fyrir eignir í vanskilum (e. „*workout procedures*“),
- k) núverandi stöðu hagsveiflunnar, vals á lánshæfismatsstefnu annaðhvort á tilteknum tímapunkti (e. *point-in-time* (PIT)) eða yfir hagsveifluna (e. *through-the-cycle* (TTC)) og framkomins lotuferils í líkaninu,
- l) fjölda lánshæfismatsþrepa og vægis sem stofnunin notar til að reikna út líkur á vanefndum (e. *probability of default* (PD)), tap að gefnum vanefndum og breytistuðla,
- m) skilgreininga vanskila- og endurheimtuhlutfalla sem stofnunin notar,
- n) hvort, eftir atvikum, felldar séu inn opnar endursamningamálsmeðferðir í tímaraðirnar sem notaðar eru fyrir kvörðun á tapi að gefnum vanefndum í líkönunum eða ekki.

3. Ef lögbær yfirvöld telja að upplýsingarnar sem um getur í 1. mgr. séu ekki nægjanlegar til að geta komist að niðurstöðu í tengslum við þættina sem skráðir eru í 2. mgr., skulu þau tafarlaust safna viðbótarupplýsingum frá stofnununum sem þau telja nauðsynlegar til að ljúka mati sínu.

Þegar tekin er ákvörðun um hvaða viðbótarupplýsingum á að safna skulu lögbær yfirvöld taka tilliti til mikilvægis og þýðingar fráviksins í stikum stofnunarinnar og krafna vegna eiginfjárgrunns. Lögbær yfirvöld skulu safna viðbótarupplýsingum á þann hátt sem þau telja henta best, þ.m.t. með spurningalistum, viðtölum og sérstökum vettvangsheimsóknum.

8. gr.

Matsstaðlar fyrir innri aðferðir vegna útlánaáhættu, sem sértæk er fyrir eignasafn með lága vanskilaáhættu

1. Þegar matið sem um getur í 1. mgr. 3. gr. sem varðar eignasafn með lága vanskilaáhættu mótaðila, sem sett er fram í sniðmáti 101 í I. viðauka framkvæmdarreglugerðar (ESB) 2016/2070, er framkvæmt skulu lögbær yfirvöld meta hvort mismunurinn á kröfum vegna eiginfjárgrunns fyrir útlánaáhættu stofnunar og sambærilegra stofnana orsakist af einhverju af eftirfarandi:

- a) ólíkri niðurröðun mótaðilanna sem teknir eru með í úrtakinu úr eignasafni með lága vanskilaáhættu eða ólíkum stigum á líkum á vanefndum sem úthlutað er á hvert þrep,
- b) sértækum útlánaaðferðum, veðgerningum eða staðsetningum mótaðilanna,
- c) misleitni í líkum á vanefndum, töpum að gefnum vanefndum, líftímum eða breytistuðlum,
- d) veðtryggingarvenjum,
- e) stigi óhæðis frá ytri lánshæfismötum og tíðni uppfærslna á innri mötum.

2. Ef stofnun flokkar mótaðila „í vanskilum“ á meðan aðrar stofnanir flokka hann „í skilum“, eða öfugt, skulu lögbær yfirvöld beita aðferðinni sem um getur í 1. mgr. á þann mótaðila.

9. gr.

Almennir matsstaðlar fyrir innri aðferðir vegna markaðsáættu

1. Þegar mat sem um getur í 1. mgr. 3. gr. er framkvæmt skulu lögbær yfirvöld nota a.m.k. upplýsingarnar um innri aðferðir sem beitt er á viðmiðunareignasöfn vegna eftirlits, sem er að finna í eftirfarandi skjölum, þar sem við á:

- a) skýrslu Evrópsku bankaeftirlitsstofnunarinnar, sem um getur í annarri undirgrein 3. mgr. 78. gr. tilskipunar 2013/36/ESB,
- b) fullgildingarskýrslum stofnunarinnar, sem gerðar eru af hæfum óháðum aðilum, þegar eigið líkan er upphaflega þróað og þegar gerðar eru verulegar breytingar á eigin líkani. Þessar upplýsingar skulu innihalda prófanir til að sýna fram á að allar forsendur í innri aðferðum séu viðeigandi og vanmeti ekki eða ofmeti áhættuna, sérstakar afturvirkar prófanir hannaðar í tengslum við áhætturnar og samsetningar eignasafna þeirra og notkun á tilgátueignasöfnum til að tryggja að innri aðferðir geti tekið tillit til tiltekinn kerfislægra þátta sem komið gætu upp, eins og umtalsverðra grunnáhætta og samþjöppunar-áhætta,
- c) tilkynningum um fjölda daglegra afturvirkra prófana á framúrkeyrslum, sem greindar hafa verið á undangengnu ári, og rökin fyrir þeim, á grundvelli afturvirkra prófana á hugsanlegum og raunverulegum breytingum á virði eignasafnsins,
- d) skjalahaldi líkans, þ.m.t. handbókum, þróunar- og kvörðunarskjölum líkansins og aðferðafræðinni fyrir innri aðferðum,
- e) skýrslum varðandi vettvangsheimsóknir.

2. Þegar mat sem um getur í 1. mgr. 3. gr. er framkvæmt skulu lögbær yfirvöld taka tillit til eftirfarandi þátta, þar sem við á:

- a) valsins á aðferðafræði vágildisútreikninga sem stofnunin beitir,
- b) notkunarviðs líkansins og þess að viðmiðunareignasöfnin séu dæmigerð,
- c) rökstuðningsins og grunnforsendanna þegar áhættuþáttum er bætt inn í verðlagningarlíkan stofnunarinnar en ekki inn í áhættumatslíkanið,
- d) mengis viðbættra áhættuþátta sem svara til vaxtaþrósentu hvers gjaldmiðils sem stofnunin er með í vaxtanæmum stöðum innan eða utan efnahagsreiknings,
- e) fjölda líftímaáfanga sem hverjum ávöxtunarferli er skipt í,
- f) aðferðafræðinnar sem beitt er til að ná yfir áhættuna vegna hreyfinga sem fela ekki í sér fullkomna fylgni á milli mismunandi ávöxtunarferla,
- g) mengis líkansáhættuþátta sem eiga við um gull og einstaka gjaldmiðla sem stöður stofnunarinnar eru gefnar upp í,
- h) fjölda áhættuþátta sem notaðir eru til að ná yfir hlutabréfaáhættu,
- i) aðferðafræðinnar sem beitt er til að meta áhættuna sem leiðir af stöðum sem eru síður seljanlegar og stöðum með takmarkað verðgagnsæi við raunhæfar markaðssviðsmyndir,
- j) reynslunnar af staðgengilsgögnum sem notuð eru í líkaninu og mati á áhrifum þeirra á áhættumælistíkana,
- k) lengdar tímaráðanna sem notaðar eru fyrir vágildi,
- l) aðferðafræðinnar sem beitt er við að ákvarða álagstímabilið fyrir álagsvágildi, nægjanleika álagstímabilsins sem valið er fyrir viðmiðunareignasöfnin,
- m) aðferðafræðinnar sem beitt er í áhættumatslíkaninu til að ná yfir ólínuleg einkenni valkosta, einkum þegar stofnunin notar Taylor-nálgunaraðferðir í stað heildarendurmats, og aðrar afurðir, sem og til að ná yfir fylgniáhættu og grunnáhættu,

- n) aðferðafræðinnar sem beitt er til að ná yfir grunnáhættu í tengslum við aðila og hvort þau séu næm fyrir verulegum, sérkennandi mismun milli staðna sem eru sambærilegar en ekki alveg eins,
- o) aðferðafræðinnar sem beitt er til að ná yfir áhættu vegna ófyrirsjáanlegra atburða,
- p) fyrir eigið líkan fyrir aukna vanskila- og tilfærsluáhættu (IRC), aðferðafræðinnar sem beitt er til að ákvarða seljanleika-tímabil eftir stöðu, sem og líkurnar á vanefndum, tapi að gefnum vanefndum og færslufylkin sem notuð eru í hermuninni sem um getur í 374. gr. reglugerðar (ESB) nr. 575/2013,
- q) fyrir innri aðferð fyrir fylgniviðskipti, aðferðafræðinnar sem beitt er til að ná yfir áhættur sem mælt er fyrir um í 3. mgr. 377. gr. reglugerðar (ESB) nr. 575/2013, sem og fylgniforsendurnar á milli viðkomandi áhættuþátta líkans.

3. Ef lögbær yfirvöld telja að upplýsingarnar sem um getur í 1. mgr. séu ekki nægjanlegar til að geta komist að niðurstöðu í tengslum við þættina sem skráðir eru í 2. mgr., skulu þau tafarlaust safna viðbótarupplýsingum frá stofnunum sem þau telja nauðsynlegar til að ljúka mati sínu.

Þegar tekin er ákvörðun um hvaða viðbótarupplýsingum á að safna skulu lögbær yfirvöld taka tilliti til mikilvægis og þýðingar fráviksins í stikum stofnunarinnar og krafna vegna eiginfjárgrunns. Lögbær yfirvöld skulu safna viðbótarupplýsingum á þann hátt sem þau telja henta best, þ.m.t. með spurningalísum, viðtölum og sérstökum vettvangsheimsóknunum.

10. gr.

Mat á mismun í niðurstöðum innri aðferða vegna markaðsáhættu

1. Þegar mat sem um getur í 1. mgr. 3. gr. sem varðar markaðsáhættuaðferðir er framkvæmt skulu lögbær yfirvöld beita stöðlunum sem settir eru fram í 2. til 8. mgr. þessarar greinar.
2. Þegar ástæður mismunarins fyrir vágildisvirði eru metnar skulu lögbær yfirvöld taka til athugunar hvort tveggja af eftirfarandi:
 - a) sérhverja aðra einsleita vágildisútreikninga sem Evrópska bankaeftirlitsstofnunin leggur fram í skýrslu sinni, sem um getur í annarri undirgrein 3. mgr. 78. gr. tilskipunar 2013/36/ESB, með því að nota tiltæk rekstrargögn,
 - b) dreifingunni sem fram kemur í vágildismælistikanum sem stofnunin leggur fram samkvæmt framkvæmdarreglugerð (ESB) 2016/2070.
3. Fyrir stofnanir sem nota sögulega hermun skulu lögbær yfirvöld meta breytileikann sem fram kemur, bæði í öðrum einsleitum vágildisútreikningum og í vágildisgögnunum sem stofnunin birtir, sem um getur í 2. mgr., til að ákvarða áhrifin af mismunandi valkostum sem þessar stofnanir nota innan sögulegu hermunarinnar.
4. Lögbær yfirvöld skulu meta dreifinguna meðal stofnana í tengslum við tiltekna áhættuþætti sem innifaldir eru í hverju og einu ósamanteknu viðmiðunareignasafni með því að nota flöktið sem greinst hefur og samsvörunina sem fram kemur í rekstrarvirgrinum sem stofnanirnar leggja fram með því að nota sögulega hermun fyrir ósamantekin eignasöfn.
5. Lögbær yfirvöld skulu greina vágildislíkön stofnunar fyrir eignasöfn sem sýna rekstrartímaraðir sem víkja verulega frá rekstrartímaröðum sambærilegra stofnanna eins og tilgreint er í skýrslu Evrópsku bankaeftirlitsstofnunarinnar, sem um getur í annarri undirgrein 3. mgr. 78. gr. tilskipunar 2013/36/ESB, jafnvel þegar endanlegar kröfur vegna eiginfjárgrunns fyrir það tiltekna eignasafni eru svipaðar að raungildi og þær sem sambærilegu stofnanirnar leggja fram.
6. Fyrir vágildi, álagsvágildi, eigið líkan fyrir aukna vanskila- og tilfærsluáhættu (IRC) og líkön sem notuð eru fyrir fylgniviðskiptastarfsemi skulu lögbær yfirvöld að auki meta áhrifin af reglugerðarlegum breytileika með því að nota gögnin sem sett eru fram í skýrslu Evrópsku bankaeftirlitsstofnunarinnar, sem um getur í annarri undirgrein 3. mgr. 78. gr. tilskipunar 2013/36/ESB, með því að taka saman niðurstöður mælistikans eftir mismunandi líkansvalkostum.
7. Þegar ástæður breytileika, sem stafar af mismunandi reglugerðarlegum valkostum, hafa verið metnar skulu lögbær yfirvöld meta hvort eftirstandandi breytileiki og vanmat á kröfum vegna eiginfjárgrunns orsakast af einum eftirfarandi þætti eða fleirum:
 - a) misskilningi varðandi stöðurnar eða áhættuþætti sem í hlut eiga,

- b) ófullkominni innleiðingu líkansins,
- c) áhættuþáttum sem vantar,
- d) mismuni í kvörðun eða gagnaröðum sem notaðar eru í líkanshermuninni,
- e) auka áhættuþáttum sem felldir eru inn í líkanið,
- f) öðrum líkansforsendum sem notaðar eru,
- g) mismun sem rekja má til aðferðafræðinnar sem stofnunin notar.

8. Lögbær yfirvöld skulu bera saman niðurstöðurnar sem fengnar eru frá eignasöfnum, sem eingöngu eru ólíkar að því er varðar sértækan áhættuþátt, til að ákvarða hvort stofnanirnar hafa fellt slíkan áhættuþátt inn í eigin líkön sín með sama hætti og sambærilegar stofnanir.

11. gr.

Mat á stigi eiginfjárgrunns fyrir innri aðferðir vegna markaðsáhættu

1. Þegar lagt er mat á stig eiginfjárgrunns hverrar stofnunar skulu lögbær yfirvöld taka tillit til hvors tveggja af eftirfarandi:
 - a) stigs eiginfjárgrunns eftir hverju ósamanteknu eignasafni,
 - b) áhrifanna af ávinningnum af fjölþættingu sem hver stofnun beitir í samanteknum eignasöfnum, með því að bera saman samtölu eiginfjárgrunns ósamanteknu eignasafnanna, sem um getur í a-lið þessarar málsgreinar, við stig eiginfjárgrunns fyrir samantekna eignasafnið eins og sett er fram í skýrslu Evrópsku bankaeftirlitsstofnunarinnar, sem um getur í annarri undirgrein 3. mgr. 78. gr. tilskipunar 2013/36/ESB.
2. Þegar lagt er mat á stig eiginfjárgrunns eftir stofnun skulu lögbær yfirvöld taka tillit til hvors tveggja af eftirfarandi:
 - a) áhrifanna af viðbótareftirliti,
 - b) áhrifanna af eftirlitsaðferðum sem ekki er tekið tillit til í gögnunum sem Evrópska bankaeftirlitsstofnunin safnar.

12. gr.

Gildistaka

Reglugerð þessi öðlast gildi á tuttugasta degi eftir að hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópusambandsins*.

Reglugerð þessi er bindandi í heild sinni og gildir í öllum aðildarríkjunum án frekari lögfestingar.

Gjört í Brussel 24. október 2016.

Fyrir hönd framkvæmdastjórnarinnar,

Jean-Claude JUNCKER

forseti.